

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 8

O tym, jak Komunistyczna Partia Chin kultywuje zło

Słowo wstępne

Upadek socjalistycznego bloku przewodzonego przez ZSRR we wczesnych latach '90 XX wieku zaznaczył się upadkiem komunizmu już po upływie wieku. Jednakże Komunistyczna Partia Chin (KPCh) nieoczekiwanie przetrwała i nadal kontroluje Chiny, naród stanowiący jedną piątą światowej populacji. W tym momencie pojawia się nieuniknione pytanie: czy dziś KPCh jest nadal prawdziwie komunistyczna?

Revolucja Kulturalna była okresem, w którym „słońce było najczerniejsze” a „świat był najczarniejszy”. Wszyscy musieli studiować prace Mao. (Getty Images)

Nikt w dzisiejszych Chinach, włączając w to także członków Partii, nie wierzy w komunizm. Po pięćdziesięciu latach socjalizmu KPCh wprowadziła prywatną własność i nawet posiada rynek papierów wartościowych. Ponadto potrzebuje zagranicznego kapitału w celu podjęcia nowych przedsięwzięć, podczas gdy cierpią na tym robotnicy i rolnicy pracujący aż do granic ich wytrzymałości. Jest to całkowite przeciwne komunistycznym ideałom. Pomimo kompromisu z kapitalizmem KPCh dalej prowadzi autokratyczną kontrolę nad mieszkańcami Chin. Poprawiona w 2004 roku konstytucja wciąż sztywno ustanawia: „Chińczycy pochodzący z różnych regionów etnicznych nadal będą przynależać do demokratycznej dyktatury proletariatu i socjalistycznej ścieżki pod wodzą KPCh i przewodnictwem filozofii marksizmu – leninizmu, ideologii Mao Zedonga, teorii Deng Xiaopinga oraz ważnych myśli zawartych w dziele „Trzy Reprezentacje”.

„Lampart zginął, ale jego skóra jeszcze pozostała” [1]. Z dzisiejszej KPCh pozostała już tylko sama „skóra”. KPCh przywdziała tę skórę i zaczęła ją wykorzystywać do prowadzenia swych rządów nad Chinami.

Jaki jest dzisiejszy charakter tej zewnętrznej powłoki otrzymanej w spadku przez KPCh, która stanowi sam trzon organizacji KPCh?

1. Kultopodobne cechy KPCh

Partia Komunistyczna jest przede wszystkim diabelskim kultem, który krzywdzi rodzaj ludzki.

Chociaż Partia Komunistyczna nigdy nie przedstawiała się jako religia, to można w niej zauważyć wszystkie cechy odpowiadające religii (Tabela I). Na początku jej założenia odnosiła się do marksizmu jako absolutnej prawdy w świecie. Nabożnie oddawała cześć

Marksowi traktując go jako swego boga i nawoływała ludzi, by włączyli się w długoletnią walkę o zbudowanie „komunistycznego nieba i ziemi”.

Tabela 1: Religijne cechy KPCh

	Podstawowe formy religii	Odpowiedniki religijnych form w KPCh
1	Kościół lub podium (mównica)	Wszystkie poziomy komitetu Partii; sposoby głoszenia partyjnych poglądów sięgają od spotkań członków Partii po wszystkie media kontrolowane przez KPCh
2	Doktryny	Marksizm – leninizm, ideologia Mao Zedonga, teoria Deng Xiaopinga, „Trzy Reprezentacje” Jianga Zemina, konstytucja Partii
3	Rytuály inicjacji	Uroczystość, podczas której składane są wieczyste przysięgi lojalności wobec KPCh
4	Zaangażowanie w jedną religię	Członek może wierzyć tylko w Partię Komunistyczną
5	Duchowieństwo	Sekretarze Partii i personel związany z interesami Partii na wszystkich poziomach
6	Oddawanie czci Bogu	Zniesławianie wszystkich bogów i ustanowienie siebie jako nienazwanego „Boga”
7	Śmierć jest pojmowana jako „wznoszenie się ku Niebiosom lub staczenie w otchłań piekielną”	Śmierć jest nazywana „pójściem na spotkanie z Marksem”
8	Pisma święte	Teoria i pisma liderów Partii Komunistycznej
9	Kazania	Wszystkie rodzaje spotkań; wypowiedzi liderów
10	Intonowanie świętych pism; studiowanie lub przenikanie ich zrozumienia	Polityczne studia; rutynowe spotkania grupowe lub zajęcia dla członków Partii
11	Hymny (pieśni religijne)	Pieśni wychwalające Partię
12	Datki	Obowiązkowe opłaty członkowskie; przymusowy przydział środków z budżetu rządowego, co oznacza wykorzystanie przez Partię pieniędzy pochodzących z ludzkiej krwi i potu.
13	Kary dyscyplinarne	Kary według partyjnej dyscypliny sięgają od aresztu domowego, śledztwa oraz wydalenia z Partii, do śmiertelnych tortur, a nawet wyrządzenia krzywd znajomym i przyjaciółom

Partia Komunistyczna znacząco się różni od jakichkolwiek prawych religii. Wszystkie klasyczne religie wierzą w Boga i dobroć oraz są przeznaczone do instruowania ludzkości odnośnie moralności w celu zbawiania dusz. Komunistyczna Partia nie uznaje wiary w Boga i przeciwstawia się tradycyjnej moralności.

Wszystko, co zrobiła Partia Komunistyczna, mówi samo za siebie, że jest kultem zła. Doktryny Partii Komunistycznej są oparte na walce klas, gwałtownej rewolucji oraz dyktaturze proletariatu, co w efekcie doprowadziło do tak zwanej „komunistycznej rewolucji” przepelnionej rozlewem krwi i przemocą. Czerwony terror pod wodzą komunizmu utrzymywał się przez prawie wiek, przynosząc katastrofy tuzinom krajów świata kosztem dziesiątek milionów istnień ludzkich. Komunistyczna wiara, która stworzyła piekło na ziemi, jest niczym innym jak najpodlejszym kultem na świecie.

Cechy Partii Komunistycznej można streścić pod sześcioma nagłówkami zamieszczonymi poniżej:

1. Preparowanie doktryn i eliminacja dysydentów

Partia Komunistyczna utrzymuje, że marksizm jest jej jedyną religijną doktryną, którą wywyższa jako niezmienną prawdę. Doktryny Partii Komunistycznej nie uwzględniają dobroci i tolerancji. Przeciwnie, są przepelnione arogancją. Marksizm był produktem wstępnego okresu kapitalizmu, kiedy wydajność była niska, a nauka nie była jeszcze rozwinięta. Nie było w nim żadnego prawidłowego zrozumienia relacji pomiędzy ludzkością a społeczeństwem lub ludzkością a naturą. Na nieszczęście, ta heretycka ideologia rozwinęła się w powszechny ruch komunistyczny i zaczęła krzywdzić ludzki świat już cały wiek przed jej odrzuceniem, kiedy ludzie się przekonali, że jest zupełnie błędna w praktyce.

Liderzy Partii, już od czasów Lenina, ciągle wnosili poprawki do doktryn kultu. Począwszy od leninowskiej teorii gwałtownej rewolucji do teorii Mao Zedonga o ciągłej rewolucji pod dyktaturą proletariatu, aż do „Trzech Reprezentacji” Jianga Zemina, historia Partii Komunistycznej jest po brzegi wypelniona podobnymi heretyckimi teoriami i błędnymi przekonaniem. Pomimo, że w praktyce powyższe teorie będące jednocześnie wewnątrznie sprzeczne stale prowadziły do katastrof, Partia Komunistyczna wciąż twierdzi, że są powszechnie poprawne i nadal zmusza ludzi do studiowania jej doktryn.

Eliminowanie dysydentów jest najefektywniejszym sposobem rozprzestrzeniania doktryny diabelskiego kultu komunizmu. Ponieważ doktryna i zachowanie tego złego kultu są zbyt absurdalne, Partia Komunistyczna zmusza ludzi do jej zaakceptowania, kładąc nacisk na przemoc, eliminując dysydentów. Po tym jak KPCh urosła w siłę w Chinach, zainicjowała reformę agrarną w celu wyeliminowania klasy właścicieli ziemnych, socjalistyczną reformę w przemyśle i handlu w celu wyeliminowania kapitalistów, ruch przeprowadzania czystek wśród reakcjonistów, w celu wyeliminowania tradycyjnych religii i urzędników, którzy sprawowali rządy zanim komuniści przejęli władzę, ruch antyprawicowy, powołany do życia, aby wyciszyć intelektualistów i Rewolucję Kulturalną mającą wykorzenić tradycyjną chińską kulturę. KPCh była w stanie zjednoczyć Chiny pod rządami diabelskiego komunistycznego kultu i doprowadzić do sytuacji, w której każdy czyta Czerwoną Książeczkę, wykonuje tak zwany „taniec lojalności” i „prosi Partię o wydanie poleceń o poranku melduje ich wykonania do Partii o zmierzchu”. W okresie władania Mao i Denga, KPCh stwierdziła, że Falun Gong, tradycyjna praktyka kultuwowania, która zakłada wiarę w Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję, mogłaby

rywalizować ze nią o masy ludzkie. W związku z powyższym, zaplanowano proces wykorzeniania Falun Gong i zainicjowano ludobójcze prześladowania Falun Gong, które trwają do dzisiaj.

2. Propagowanie oddawania czci przywódcy i poglądom supremacystycznym

Portrety liderów Partii Komunistycznej od Marksa do Jianga Zemina są demonstracyjnie wystawione na pokaz, by oddawać im cześć. Absolutny autorytet liderów Partii Komunistycznej nie znosi sprzeciwu. Mao Zedong został ustanowiony „czerwonym słońcem” i „wielkim wyzwolicielem”. Partia wypowiadała się nadmiernie wygórowanym tonem o jego pismach, mówiąc, że „jedno zdanie równa się 10 000 zwykłych zdań”. Jako „zwykły członek Partii”, Deng Xiaoping raz zdominował chińską politykę jako najwyższy zwierzchnik. Teoria „Trzy Reprezentacje” Jianga Zemina, zawiera zaledwie ponad 40 znaków, wliczając w to również znaki interpunkcyjne, ale Czwarta Sesja Plenarna KPCh rozgłosiła powyższe teorie jako „przynoszące kreatywną odpowiedź na pytania takie jak: Czym jest socjalizm? Jak tworzyć socjalizm? Jaki rodzaj Partii budujemy i jak budować Partię?” Później Partia wyrażała się w szokujący sposób o myślach zawartych w „Trzech Reprezentacjach”, chociaż w tej kwestii faktycznie fałszowała je, twierdząc, że są one kontynuacją i rozwinięciem marksizmu i leninizmu, myśli Mao Zedonga oraz teorii Deng Xiaopinga.

Niczym nieusprawiedliwione masowe mordy stalinowskie na niewinnych ludziach, katastrofalna Rewolucja Kulturalna rozpoczęta przez Mao Zedonga, wydanie rozkazu rozpoczęcia masakry na placu Tiananmen przez Deng Xiaopinga i trwające prześladowania Falun Gong rozpoczęte pod rządami Jiang Zemina są przerażającymi rezultatami heretyckiej dyktatury Partii Komunistycznej.

Z jednej strony KPCh postuluje w swej konstytucji: „Cała władza w Chińskiej Republice Ludowej należy do ludzi. Organy, poprzez które lud sprawuje władzę, to Narodowy Kongres Ludowy i lokalne ludowe kongresy na różnych poziomach”. „Żadna organizacja ani jednostka nie może cieszyć się przywilejem bycia ponad konstytucją i prawem.”[2] Z drugiej strony, statut KPCh zastrzega, że KPCh jest rdzeniem przywództwa w specyficznym chińskiej idei socjalistycznej i jest nadrzędna w stosunku do państwa, jak i narodu. Przewodniczący Stałego Komitetu Narodowego Kongresu Ludowego wygłosił „ważne przemówienia” w kraju twierdząc, że Narodowy Kongres Ludowy, najwyższy organ władzy państwowej musi być wierny kierownictwu KPCh. Według zasady KPCh o centralizmie demokratycznym całość Partii musi być posłuszna Centralnemu Komitetowi Partii. Obnażone do cna to, na co Narodowy Kongres Ludowy rzeczywiście nalega, to dyktatura sekretarza generalnego, która z kolejności chroniona jest w formie ustawodawstwa.

3. Pranie mózgu przemocą, kontrola umysłu, ścisła organizacja i niemożność rezygnacji z członkostwa

Organizacja KPCh jest niezwykle ścisła: przed przystąpieniem do Partii wymagane jest posiadanie poparcia od dwóch członków Partii; nowy członek musi przysiąc, że będzie na zawsze lojalny wobec Partii odkąd zostanie przyjęty; członkowie Partii muszą płacić składki członkowskie, uczestniczyć w zajęciach organizacji i uczestniczyć w grupowych zebraniach i obradach. Organizacje Partii penetrują wszystkie poziomy rząd. Podstawowe organizacje KPCh są w każdej wiosce, mieście i sąsiedztwie. KPCh kontroluje nie tylko członków Partii

i interesy Partii, ale także tych, którzy nie są jej członkami, ponieważ całkowity reżim musi „podlegać przewodnictwu Partii”. W latach trwania okresu walk klasowych, „kapłani” należący do religii KPCh, a dokładnie partyjni sekretarze wszystkich poziomów nie mogli sobie wyobrazić, co innego mogliby zrobić niż dyscyplinować ludzi.

„Krytycyzm i samokrytycyzm” podczas spotkań Partii służy jako powszechny, niekończący się sposób kontroli umysłów członków Partii. Od czasu powstania KPCh założyła mnóstwo ruchów politycznych w celu dokonywania „czystek wśród członków Partii”, „oczyszczania atmosfery w Partii”, „pojmania zdrajców”, „przeprowadzania czystek przeciwko anty-bolszewickim korpusom (Korpus AB) [3]”, „dyscyplinowania Partii” i okresowego testowania „zmysłu natury Partii” – poprzez stosowanie przemocy i terroru, aby sprawdzać oddanie dla Partii i żeby się przekonać, czy jej członkowie na zawsze będą dotrzymywać jej kroku.

Wstępowanie w szeregi KPCh jest jak jednorazowe podpisywanie kontraktu sprzedaży ciała i duszy. Partia, posiadając reguły będące zawsze powyżej praw narodu, może wydalić każdego jej członka według własnej woli, podczas gdy jednostkowy członek Partii nie może odejść dobrowolnie z KPCh bez ściągania na siebie kary. Rezygnacja z Partii jest rozumiana jako nielojalność i może spowodować straszne konsekwencje. Podczas Rewolucji Kulturalnej, kiedy kult KPCh dzierżył absolutną władzę, było jasne, że jeśli Partia chciała ciebie martwego, mógłbyś już nie żyć; jeśli Partia chciała ciebie żywego, nie mógłbyś jeszcze umrzeć. Jeśli osoba popełniłaby samobójstwo, uznano by, że uczyniła to „w strachu przed karą ludu za popełnione przez nią przestępstwa”, a jej rodzina także byłaby wplątana w to i ukarana.

Proces decyzyjny w obrębie Partii działa jak czarna skrzynka; wewnętrzpartyjne potyczki muszą być utrzymywane w absolutnym sekrecie. Wszystkie dokumenty Partii są poufne. Obawiając się ujawnienia jej zbrodniczych aktów, KPCh najczęściej zatrzymuje dysydentów poprzez oskarżanie ich za „wyjawianie rządowych sekretów”.

4. Namawianie do przemocy, rzezi i poświęceń dla Partii

Mao Zedong powiedział, „Rewolucja nie jest przyjęciem towarzyskim, czy pisaniem eseju, czy malowaniem obrazu, czy haftowaniem; nie może być tak wyrafinowana, tak powolna i delikatna, tak umiarkowana, miła, uprzejma, opanowana i wspaniałomyślna. Rewolucja jest powstaniem, aktem przemocy, za pomocą którego jedna klasa obala drugą.” [4]

Deng Xiaoping polecił „Zabicie 200 tys. ludzi w zamian za 20 lat stabilności.”

Jiang Zemin rozkazał, „Wyliminować ich (praktykujących Falun Gong) fizycznie, zniszczyć ich reputację i doprowadzić ich do bankructwa finansowego.”

KPCh promuje przemoc i zamordowała niezliczone ilości ludzi w czasie swych poprzednich kampanii politycznych. Szkoli ludzi, by traktowali wroga „tak chłodno jak ciężka zima.” Czerwona flaga jest rozumiana, jako „zabarwiona na czerwono krwią męczenników.” Partia wielbi kolor czerwony z powodu swojego uzależnienia od krwi i rzezi.

KPCh wystawia „bohaterskie” przykłady do zachęcenia ludzi do poświęcania się dla Partii. Kiedy Zhang Side zmarł, pracując w przy piecu przemysłowym do wypalania opium, Mao Zedong sławił jego śmierć, jako niby „ciężką jak Góra Tai [5].” W tym pełnych grozy latach, „odważne słowa” takie jak: „Nie lękać się ani trudności, ani śmierci” i „Gorzka ofiara wzmacnia śmiałą decyzję; śmiemy zmusić słońce i księżyc, by świeciły na nowym niebie” stawały się pożywką dla aspiracji pośród niesłychanego braku materialnych zasobów.

Pod koniec lat 70-tych, Vietcong wysłał wojska i obalił reżim Czerwonych Khmerów, który był pielęgnowany przez KPCh, popełniwszy wiele trudnych do opowiedzenia zbrodni. Mimo, że KPCh była wściekła, nie mogła wysłać swych wojsk, by poprzeć Czerwonych Khmerów, gdyż Chiny i Kambodża nie dzieliły wspólnej granicy. W zamian, KPCh rozpoczęła wojnę przeciw Wietnamowi wzdłuż granicy chińsko-wietnamskiej, by ukarać Vietcong w imię „samoobrony.” Dziesiątki tysięcy chińskich żołnierzy poświęciło swą krew i życie za walki pomiędzy partiami komunistycznymi. Ich śmierć w rzeczywistości nie miała nic wspólnego z walką w obronie terytorium czy niepodległości. Mimo tego wszystkiego, kilka lat później KPCh w sposób haniebny upamiętniła tę bezsensowną ofiarę tak wielu naiwnych i całkiem młodych żyć jako „rewolucyjny duch bohaterstwa,” lekceważąco zapożyczając piosenkę „Eleganckie maniery zbrukane krwią.” W 1981 r. zmarło stu pięćdziesięciu czterech męczenników chińskich, odbijając Górę Faka w Prowincji Guangxi, lecz KPCh lekko oddała ją Wietnamowi po przeglądzie granic przez Chiny i Wietnam.

Gdy na początku 2003 roku gwałtowne rozprzestrzenianie się SARS zagrażało życiu wielu ludzi, KPCh chętnie przyjęła do pracy wiele młodych pielęgniarek. Kobiety te szybko umieszczono w szpitalach, by opiekowały się pacjentami. KPCh wypycha młodych ludzi na najbardziej niebezpieczną linię frontu, celem ustanowienia swego „wspaniałego wizerunku” lub „nie lękania się ani trudności, ani śmierci.” Jednakże KPCh nie może wytłumaczyć, gdzie wtedy było 65 milionów członków Partii i jaki oni przynieśli wizerunek Partii.

5. Zaprzeczanie wierze w Boga i stłamszenie ludzkiej natury

KPCh popiera ateizm i twierdzi, że religia jest „duchowym opium,” które może odurzyć ludzi. Użyła ona swej władzy do stłamszenia wszystkich religii w Chinach, a następnie uczyniła bóstwo z samej siebie, oddając absolutną władzę nad krajem kultowi KPCh.

W tym samym czasie jak KPCh sabotowała religie, zniszczyła również tradycyjną kulturę. Twierdziła, że tradycja, morale i etyka były feudalne, przesądne i reakcyjne, wyeliminowując je w imię rewolucji. Podczas Wielkiej Rewolucji Kulturalnej panoszące się wszędzie wstrętne zjawiska pogwałciły chińską tradycję: współmałżonkowie oskarżali się nawzajem, uczniowie wazyli się bić swych nauczycieli, ojcowie i synowie obrócili się przeciwko sobie, Czerwona Gwardia swobodnie zabijała niewinnych ludzi, a rebelianci bili, niszczyli i grabili. To były naturalne konsekwencje stłamszenia ludzkiej natury przez KPCh.

Po ustanowieniu swego reżimu KPCh zmusiła mniejszości narodowe do przyrzeczenia lojalności przywództwu komunistycznemu, poświęcając wytworzone przez nie barwne i bogate kultury etnicznie.

Dnia 4 czerwca 1989 r. tak zwana „Ludowa Armia Wyzwolenia” zmasakrowała wielu studentów w Pekinie. Spowodowało to u Chińczyków całkowitą utratę nadziei co do przyszłości politycznej Chin. Od tego momentu wszyscy ludzie zwrócili swoją uwagę na robienie pieniędzy. Od 1999 r. do dziś KPCh brutalnie prześladowuje Falun Gong, zwracając się przeciwko „Prawdzie, Miłosierdziu i Tolerancji”, powodując tym samym przyspieszony upadek standardów moralnych.

Od początku tego nowego wieku nowa runda nielegalnego zagrabiania ziemi [6] i przejmowania zasobów finansowych i materialnych [przez skorumpowanych urzędników KPCh w zмовie ze spekulantami] pozbawiła wielu ludzi środków do życia i uczyniła ich bezdomnymi. Liczba ludzi, apelujących do rządu w próbie wyrównania niesprawiedliwości, ostro się zwiększyła i konflikty społeczne przybrały na sile. Protesty na dużą skalę są częstym zjawiskiem, brutalnie tłumionym przez policję i siły zbrojne. Faszystowska natura

„Republiki” stała się widoczna, a społeczeństwo utraciło swe moralne sumienie.

W przeszłości łajdacy nie czynili krzywdy sąsiadom, lub jak głosi przysłowie „lis zerował z dala od nory”. W czasach dzisiejszych, kiedy ludzie chcieli by zwrócić się przeciwko komuś, to raczej ich celem staliby się krewni i przyjaciele, i nazywali by to „mordowaniem znajomych.”

W przeszłości ludność narodowości chińskiej ponad wszystko miała umiłowanie do czystości dziewictwa, podczas gdy dzisiaj ludzie wyszydzają biednych, ale nie prostytutki. Historia niszczenia ludzkiej natury i moralności w Chinach jest żywo ukazana w poniższej balladzie:

„W latach 50-tych ludzie sobie pomagali,
W latach 60-tych ludzie się wzajemnie zmagali,
W latach 70-tych ludzie się oszukiwali,
W latach 80-tych ludzie troszczyli się tylko o siebie,
W latach 90-tych ludzie wykorzystywali każdego, kogo spotkali.”

6. Zbrojne przejęcie władzy, monopolizacja ekonomii oraz szalone polityczne i ekonomiczne ambicje

Jedynym celem powołania KPCh było przejęcie władzy przez siły zbrojne, a następnie stworzenie systemu własności państwowej, w którym państwo skupia monopol centralnie planowanej ekonomii. Chore ambicje KPCh znacznie przewyższają ambicje zwykłego kultu, który po prostu gromadzi pieniądze.

W kraju publicznej, socjalistycznej własności, rządzonym przez Partię Komunistyczną, organizacje partyjne skupiające wielką władzę (to jest komitety partyjne i ich oddziały na różnych poziomach) zostały narzucone na normalną infrastrukturą państwa lub nią władają. Władające organizacje partyjne kontrolują maszynę państwową i ciągną fundusze bezpośrednio z budżetów rządowych na różnych poziomach. Jak wampir, KPCh wysssała z narodu ogromną sumę bogactwa.

II. Szkody spowodowane przez kult KPCh

Gdy zdarzenia, jak zabicie ludzi za pomocą gazu paralizującego przez Aum Shinri Kyo (Najwyższa Prawda), wzniesienie się do nieba Słonecznej Świątyni poprzez dokonywanie aktów samobójstwa lub zbiorowe samobójstwo ponad 900 wyznawców „Świątyni Ludzi” Jima Jonesa, są wspomniane, każdy trzęsie się ze strachu i oburzenia. KPCh jednakże jest kultem zła, który popełnia zbrodnie po tysiąc razy gorsze, wyrządzając krzywdę życiu niezliczonych istot. Tak dzieje się dlatego, że KPCh posiadała następujące unikalne cechy, których zwykłe kultury nie posiadają.

Kult zła stał się religią państwową

W większości krajów, jeśli nie jesteś zwolennikiem religii, nadal możesz cieszyć się szczęśliwym życiem bez czytania literatury danej religii czy wysłuchiwania jej zasad. W Chinach jednak, jest niemożliwe, by osoba mogła żyć bez stałego stykania się z doktryną i

propagandą kultu KPCh, jako że KPCh odkąd przyjęła władzę, zmieniła ten kult zła w religię państwową.

KPCh rozpoczyna wpajać swe polityczne kazania już w przedszkolu i szkole podstawowej. Osoba nie może uzyskać wyższego wykształcenia lub awansu na wyższe stanowisko bez zdania Egzaminu Politycznego. Żadne z pytań na Egzaminie Politycznym nie pozwala na niezależne myślenie. Od osób podchodzących do tego egzaminu, by zaliczyć egzamin, wymaga się wyuczenia na pamięć standardowych odpowiedzi dostarczonych przez KPCh. Biedni Chińczycy zmuszani są do powtarzania kazań KPCh nawet, gdy są młodzi, w kółko sami się poddając praniu mózgu. Gdy osoba z kadry ma awansować na wyższe stanowisko w rządzie, niezależnie, czy jest członkiem KPCh, czy nie, musi uczęszczać do Szkoły Partyjnej. Nie otrzyma ona awansu, jeśli nie sprostą wymaganiom ukończenia Szkoły Partyjnej.

W Chinach, gdzie Partia Komunistyczna jest religią państwową, grupy z odmiennymi opiniami nie mają prawa istnieć. Nawet „partie demokratyczne,” które są zaledwie powołane przez KPCh jako osłona polityczna, i zreformowany „Kościół Trzech Samo” (tj. samo-administracji, samo-wsparcia i samo-krzewienia) musi formalnie uznać przywództwo KPCh. Wedle niezwykle sekciarskiej logiki KPCh lojalność wobec KPCh jest pierwszym priorytetem przed przyjęciem jakichkolwiek innych przekonań.

Kontrole społeczne sięgają szczytów

Kult zła był w stanie stać się religią państwa, dlatego że KPCh posiada całkowitą kontrolę społeczną i pozbawiła ludzi wolności. Ten rodzaj kontroli nie ma precedensu, odkąd KPCh pozbawiła ludzi prywatnej własności, co jest podstawą wolności. Przed latami 80-tymi ludzie w obszarach miejskich mogli zarabiać na życie, jedynie pracując w przedsiębiorstwach kontrolowanych przez Partię. Rolnicy na obszarach wiejskich musieli żyć na farmach należących do komun partyjnych. Nikt nie mógł uciec spod kontroli KPCh. W kraju socjalistycznym takim, jak Chiny, organizacje Partii Komunistycznej są wszechobecne – od rządu centralnego po najniższy szczebel społeczeństwa, włączając chłopów i sąsiedztwo. Poprzez komitety partyjne i gałęzie Partii na każdym szczeblu KPCh utrzymuje absolutną kontrolę nad społeczeństwem. Taka ścisła kontrola całkowicie tłamsi wolność jednostki – wolność przemieszczania się (system rejestracji zamieszkania), wolność słowa (500 000 prawników było prześladowanych przez KPCh, ponieważ praktykowali wolność słowa), wolność myśli (Lin Zhao i Zhang Zhixin [7] zostały stracone za powątpiewanie w KPCh) i wolność otrzymywania informacji (czytanie zabronionych książek lub słuchanie „wrogich radiostacji” jest sprzeczne z prawem; przeglądanie stron internetowych jest również monitorowane.)

Ktoś mógłby powiedzieć, że obecnie KPCh zezwala na własność prywatną, ale powinniśmy pamiętać, że ta polityka reform i otwarcia nadeszła wtedy, kiedy socjalizm osiągnął punkt, w którym ludzie nie mieli, co jeść a gospodarka narodowa była na krawędzi załamania się. KPCh musiała zrobić krok do tyłu, by ocalała się sama przed zniszczeniem. Mimo tego, nawet po reformach i otwarciu KPCh nigdy nie poluzowała swej kontroli nad ludźmi. Nadal trwające brutalne prześladowania praktykujących Falun Gong mogły pojawić się jedynie w kraju kontrolowanym przez Partię Komunistyczną. Jeśli KPCh miałyby stać się ekonomicznym olbrzymem, jak sobie tego życzy, jest pewne, że KPCh jeszcze bardziej nasiliłaby wtedy swą kontrolę nad narodem chińskim.

Wspieranie przemocy i gardzenie życiem

Prawie wszystkie kultury zła kontrolują swych zwolenników lub odpierają zewnętrzne naciski za pomocą przemocy. Niewiele z nich jednak używało bez skrupułów brutalnych środków przemocy w tak dużym stopniu, jak czyniła to KPCh. Nawet całkowita liczba przypadków zgonu spowodowanych przez wszystkie kultury zła na świecie, zebranych razem, nie może równać się liczbie ludzi zabitych przez KPCh. Sekta KPCh postrzega ludzkość, jako zaledwie środek do realizowania swych celów; mordowanie jest po prostu kolejną metodą. Zatem KPCh nie ma żadnych zastrzeżeń lub skrupułów w prześladowaniu ludzi. Każdy, włączając zwolenników, członków i przywódców KPCh, może stać się celem jej prześladowań.

KPCh sprawowała opiekę na Kambodżańskimi Czerwonymi Khmerami, co jest typowym przykładem brutalności i pogardzenia życiem przez Partię Komunistyczną. Inspirowana i prowadzona naukami Mao Zedonga, kierowana przez Pol Pota Kambodżańska Partia Komunistyczna w czasie swych trzech lat i ośmiu miesięcy rządów wymordowała dwa miliony ludzi – prawie ćwierć całej populacji tego małego kraju – celem „wylimitowania systemu własności prywatnej.” Spośród całkowitej liczby zamordowanych ponad 200 000 było pochodzenia chińskiego.

By upamiętnić zbrodnie popełnione przez Partię Komunistyczną i złożyć cześć ofiarom, Kambodża założyła muzeum dla udokumentowania i pokazania okrucieństwa Czerwonych Khmerów. Muzeum znajduje się w byłym więzieniu Czerwonych Khmerów. Pierwotnie była to wyższa szkoła. Budynek ten został przemianowany przez Pol Pota na Więzienie S-21, które było specyficznym przeznaczonym dla więźniów sumienia. Wielu intelektualistów było tam przetrzymywanych i torturowanych na śmierć. Wzdłuż ścian budynku i przy różnych narzędziach tortur wywieszono czarno-białe fotografie ofiar przed ich zamordowaniem. Jest tam udokumentowanych wiele strasznych tortur: podcinanie gardła, drylowanie mózgu, rzucanie o ziemię i zabijanie niemowląt, itd. Przypuszcza się, że wszystkie te metody tortur zostały przekazane przez „ekspertów i profesjonalistów technicznych,” których KPCh wysłała celem wsparcia Czerwonych Khmerów. KPCh szkoliła nawet fotografów, którzy wyspecjalizowani byli w robieniu zdjęć więźniów przed egzekucją, czy to dla dokumentacji, czy dla rozrywki.

Dokładnie w tym Więzieniu S-21 wynaleziono maszynę do drylowania mózgu, by wyciągać ludzkie mózgi w celu wytwarzania pożywnych posiłków dla przywódców Kambodżańskiej Partii Komunistycznej. Więźniowie sumienia byli przywiązywani do krzesła stojącego przed maszyną do drylowania mózgu. Ofiary były ekstremalnie przerażone, gdy szybko obracające się wiertło przewiercało z tyłu głowę, szybko i efektywnie wyciągając mózg, zanim ofiara zmarła.

III. Natura kultu Partii Komunistycznej

Co czyni Partię Komunistyczną tak pełną tyranii i tak przepelnioną złem? Gdy ten upiór Partii Komunistycznej przybył na świat, przybył on z przyprawiającą o dreszcze misją. Pod koniec *Manifestu Komunistycznego* znajduje się bardzo sławny ustęp:

„Komuniści gardzą ukrywaniem swych poglądów i celów. Otwarcie deklarują,

że ich koniec może być jedynie osiągnięty przez obalenie siłą wszystkich istniejących warunków socjalnych. Niech rządzące klasy drżą z powodu rewolucji komunistycznej. Proletariusze nie mają nic do stracenia prócz kajdanków. Do wygrania mają cały świat”.

Misją tego upiora było używanie przemocy do jawnego rzucenia wyzwania ludzkiemu społeczeństwu, do zmiżdżenia starego świata, „wyliminowania własności prywatnej,” „wyliminowania charakteru, niezależności i wolności burżuazyjnej,” wyliminowania wyzysku, wyliminowania rodzin i do pozwolenia proletariatowi rządzić światem.

Ta partia polityczna otwarcie oświadczająca pragnienie „bicia, niszczenia i rabowania,” nie tylko zaprzecza w swym mniemaniu, że jest zła, lecz również arogancko oświadcza w *Manifeście Komunistycznym*: „Rewolucja komunistyczna jest najbardziej radykalnym zerwaniem z tradycyjnymi związkami; nic dziwnego, że jej rozwój zawierał najbardziej radykalne zerwanie z tradycyjnymi ideami.”

Skąd bierze się tradycyjne myślenie? Według ateistycznego prawa natury, tradycyjne myślenie bierze się naturalnie z praw natury i społeczeństwa. Jest ono rezultatem systematycznych ruchów wszechświata. Jednakże według tych, którzy wierzą w Boga, ludzkie tradycje i wartości moralne są nadane przez Boga. Bez względu na ich pochodzenie najbardziej podstawowa moralność ludzka, normy zachowań, i standardy osądzania dobra i zła są względnie stabilne; stanowiły one podstawę do regulowania ludzkiego zachowania i utrzymywania porządku społecznego przez tysiące lat. Jeśli ludzkość straciłaby normy i standardy moralne do osądzania dobra i zła, czy ludzie nie zdegenerowałiby się do poziomu zwierząt? Gdy *Manifest Komunistyczny* deklaruje, że „fundamentalnie zerwie z tradycyjnymi ideami,” zagraża to podstawom normalnej egzystencji ludzkiego społeczeństwa. Partia Komunistyczna musiała stać się kultem zła przynoszącym ludzkości zniszczenie.

Cały dokument *Manifestu Komunistycznego*, przedstawiający zasady przewodzące Partii Komunistycznej, jest przesiąknięty skrajnymi oświadczeniami, bez odrobiny dobra i tolerancji. Marks i Engels myśleli, że odnaleźli oni prawo rozwoju społecznego poprzez materializm dialektyczny. Zatem z „prawdą” na dłoni, kwestionowali oni wszystko i wszystkiemu zaprzeczali. Uparcie narzucili ludziom iluzję komunizmu i nie powstrzymywali się przed opowiadaniem się za użyciem przemocy, by zniszczyć istniejące społeczne struktury i podstawy kulturowe. To, co zostało wniesione do nowo narodzonej Partii Komunistycznej wraz z *Manifestem Komunistycznym*, to niegodziwy upiór, który przeciwstawia się prawom niebios, tępi ludzką naturę i jawi się jako arogancki, niesamowicie egoistyczny i niczym nie skrępowany.

IV. Teoria dnia sądu ostatecznego Partii Komunistycznej – lęk przed upadkiem Partii

Marks i Engels wszczepili do Partii Komunistycznej złego ducha. Lenin założył w Rosji Partię Komunistyczną i za pomocą przemocy łotrów obalił tymczasowy rząd założony po Rewolucji Lutowej, [8] przerwał w Rosji burżuazyjną rewolucję, przejął rząd zyskując mocną podstawę dla komunistycznego kultu. Jednak sukces Lenina nie spowodował zdobycia świata przez proletariuszy. Wręcz przeciwnie, jak głosi pierwszy paragraf *Manifestu Komunistycznego*: „Wszystkie stare siły Europy zawarły święte przymierze, by przegonić tego upiora...” Po narodzeniu się Partia Komunistyczna natychmiast stanęła w

obliczu kryzysu przetrwania i w każdej chwili obawiała się własnej eliminacji.

Po Rewolucji Październikowej [9] radzieccy Komuniści, czy Bolszewicy nie przynieśli ludziom pokoju ani chleba, lecz jedynie nieokiełznane mordowanie. Linia frontu przegrywała wojnę, a rewolucja pogorszyła ekonomię w społeczeństwie. Zatem ludzie zaczęli się buntować. Wojna domowa szybko rozprzestrzeniła się w całym państwie, a rolnicy odmówili zaopatrywania miast w żywność. Kozacy znad rzeki Don zapoczątkowali bunt na pełną skalę; ich bitwa z Armią Czerwoną była brutalnym przelewem krwi. Barbarzyńska i pełna przemocy natura rzezi, która miała miejsce podczas tej bitwy, jest widoczna w literaturze, jak na przykład w „Cichym Donie” Szołochowa i jego innych seriach powieści o rzece Don. Wojsko dowodzone przez byłego Admirala Białej Armii Aleksandra Wasiljewicza Kołczaka i Generała Antona Denikina w pewnym momencie prawie obaliło Rosyjską Partię Komunistyczną. Nawet jako nowonarodzona siła polityczna, Partia Komunistyczna spotkała się z opozycją prawie całego narodu, może dlatego że komunistyczny kult był zbyt przesyty złem, aby zdobyć serca ludzi.

Doświadczenie Komunistycznej Partii Chin było podobne do rosyjskiej. Od „Incydentu Mari” i „Masakry 12-tego Kwietnia” [10] aż do pięciokrotnego stłumienia Partii na obszarach kontrolowanych przez chińskich komunistów i ostatecznie do zmuszenia jej do podjęcia „Długiego Marszu” na odcinku 25 tys. kilometrów - KPCh zawsze stała w obliczu kryzysu eliminacji.

Partia Komunistyczna narodziła się z postanowieniem, by wszystkimi możliwymi sposobami zniszczyć stary świat. Wtedy zorientowała się, że musi stawić czoła prawdziwemu problemowi: jak przetrwać i nie zostać wyeliminowaną. Partia Komunistyczna żyje w stałym strachu przed własną śmiercią. Przetrwanie stało się najwyższą troską sekty komunistycznej, skupiającej i zużywającej na to całą swoją energię. Wraz z rozkładem międzynarodowego sojuszu komunistycznego kryzys przetrwania KPCh jeszcze bardziej się pogłębił. Od 1989 r. jej strach przed dniem sądu ostatecznego stał się bardziej rzeczywisty, jako że zbliżyła się jej śmierć.

V. Brutalna walka - cenną bronią w walce kultu komunistycznego o przetrwanie

Partia Komunistyczna stale kładzie nacisk na żelazną dyscyplinę, absolutną lojalność i zasady organizacyjne. Osoby wstępujące do Partii muszą złożyć następującą przysięgę:

Pragnę wstąpić do Komunistycznej Partii Chin, popierać statut Partii, przestrzegać przepisów Partii, spełniać obowiązki członka, wykonywać decyzje Partii, ściśle przestrzegać dyscypliny Partii, chronić sekretów Partii, być lojalnym wobec Partii, pilnie pracować, poświęcić komunizmowi całe swe życie, być w gotowości do wszelkich poświęceń dla Partii i dla ludu oraz nigdy nie dopuścić się zdrady wobec Partii.” (Patrz Statut KPCh, Rozdział Pierwszy, Artykuł Szósty)

KPCh nazywa to sekciarskie oddanie się Partii „poczuciem natury Partii.” Żąda ona od członka KPCh bycia gotowym w każdej chwili do porzucenia wszelkich poglądów osobistych i zasad oraz absolutnego wypełniania woli Partii i woli przywódcy. Jeśli Partia chce, byś był miły, wtedy masz być miły; jeśli Partia chce, byś czynił zło, wtedy masz

czynić zło. W innym wypadku nie spełniłbyś standardów bycia członkiem Partii; nie pokazałbyś silnego „poczucia natury Partii.”

Mao Zedong powiedział: „Filozofia marksistowska jest filozofią walki.” By podsycać i podtrzymywać „poczucie natury Partii” KPCh polega na mechanizmie okresowych walk wewnątrz Partii. Poprzez stałe mobilizowanie brutalnych walk wewnątrz i na zewnątrz Partii KPCh wyeliminowała dysydentów i stworzyła czerwony terror. W tym samym czasie KPCh nieprzerwanie robi czystkę wśród członków Partii, zaostża swoje sekciarskie zasady i rozwija przydatność członków wobec „natury Partii”, by wzmóc jej zdolność waleczną. Jest to wysoko szacowana broń, którą KPCh używa do przedłużenia swojego przetrwania.

Pośród przywódców KPCh Mao Zedong był najbardziej uzdolniony w posługiwaniu się tą cenioną bronią brutalnej walki wewnątrz Partii. Brutalność takiej walki i zło tej metody rozpoczęło się tak wcześnie, jak w latach 30-tych na obszarach kontrolowanych przez chińskich komunistów na tak zwanych „obszarach sowieckich.”

W 1930 r. na obszarach sowieckich w Prowincji Jiangxi Mao Zedong rozpoczął na pełną skalę terror rewolucyjny, znany jako przeprowadzanie czystki wśród korpusu antybolszewickiego, czyli Korpusu AB. Tysiące żołnierzy Armii Czerwonej, członków Partii i Ligi oraz cywilów na terenie baz komunistycznych zostało brutalnie zamordowanych. Incydent ten spowodowany był despotyczną kontrolą Mao. Po ustanowieniu sowieckiego obszaru w Jiangxi Mao wkrótce stanął w obliczu wyzwania do zmierzenia się z miejscową Armią Czerwoną i organizacjami partyjnymi na południowym zachodzie Jiangxi, przewodzonymi przez Li Wenlin. Mao nie mógł znieść tuż pod swoim nosem jakiegokolwiek zorganizowanej siły opozycyjnej i uciekł się do najbardziej ekstremalnych metod represjonowania członków Partii, których podejrzewał o to, że są dysydentami. W celu stworzenia surowej atmosfery czystki, Mao nie zawahał się rozpocząć od wojsk pod jego bezpośrednią kontrolą. Od późnego listopada do połowy grudnia, Armia Czerwona Pierwszego Frontu przeszła przez „szybką militarną rektyfikację.” Na każdym szczeblu armii; włączając dywizje, pułki, bataliony, kompanie i plutony, zostały powołane organizacje przeprowadzające czystki kontrrewolucjonistów, aresztując i zabijając członków Partii, pochodzących z rodzin właścicieli ziemskich lub bogatych chłopów i tych, którzy skarżyli się. W ciągu niecałego miesiąca spośród ponad 40 000 żołnierzy Armii Czerwonej, 4 400 zostało nazwanymi elementami Korpusu AB, łącznie z ponad 10 kapitanami (kapitanami Korpusu AB); wszyscy oni zostali straceni.

W następnym okresie na obszarach sowieckich Mao rozpoczął stosowanie kar wobec tych dysydentów. W grudniu 1930 r. rozkazał on Li Shaojiu Sekretarzowi Generalnemu Generalnego Departamentu Politycznego Pierwszego Frontu Armii Czerwonej i Przewodniczącemu Komitetu Czystek, by reprezentował Generalny Komitet Graniczny i wybrał się do miasta Futian w Prowincji Jiangxi, gdzie mieścił się rząd komunistyczny. Li Shaojiu aresztował członków Komitetu Działań Prowincjonalnych i ośmiu naczelnych przywódców 20-tej Armii Czerwonej wraz z Duan Liangbi i Li Baifang. Użył on wielu okrutnych tortur, takich jak bicie i przypalanie ciała; ludzie katowani w ten sposób mieli obrażenia na całym ciele, połamane palce, rozległe poparzenia oraz nie mogli się poruszać. Według ewidencji dokumentalnej, krzyki ofiar były tak głośne, że przeszywały niebo; okrutne tortury były skrajnie nieludzkie.

W dniu 8 grudnia żony Li Bifanga, Ma Minga i Zhou Miana poszły odwiedzić swoich przetrzymywanych mężów, lecz i one zostały zaaresztowane jako członkinie Korpusu AB i brutalnie torturowane. Zostały ciężko pobite, ich ciała i srom przypalane, a piersi pocięte nożami. W czasie tych okrutnych tortur Duan Liangbi zeznał, że Li Wenlin, Jin Wanbang,

Liu Di, Zhou Mian, Ma Ming i inni byli przywódcami Korpusu AB, i że w szkołach Armii Czerwonej było wielu członków Korpusu AB.

Od 7 grudnia do wieczora 12 grudnia w ciągu zaledwie pięciu dni w bezwzględnej czystce Korpusu AB w Futian Li Shaojiu i inni aresztowali ponad 120 rzekomych członków Korpusu AB i kilkudziesięciu głównych kontrrewolucjonistów; ponad 40 osób zostało wówczas straconych. W końcu okrutne akty Li Shaojiu wywołały w dniu 12 grudnia 1930 r. „Incydent w Futian” [11], który wprawił w osłupienie cały obszar sowiecki. (Źródło: *Historyczne śledztwo czystek „Korpusu AB” zleconych przez Mao Zedonga na obszarze sowieckim prowincji Jiangxi* - autorstwa Gao Hua)

Od obszaru sowieckiego po Yan'an Mao polegał na swej teorii walki i stosując ją, stopniowo dążył do ustanowienia swego absolutnego przywództwa Partii, w końcu to osiągając. Po dojściu KPCh do władzy w 1949 r. Mao kontynuował powtarzanie tego rodzaju walki wewnątrzpartyjnej. Na przykład, na spotkaniu ósmego plenum Ósmego Komitetu Centralnego KPCh w Lushan w 1959 r. Mao Zedong wszczął nagły atak na Peng Dehuai i usunął go ze stanowiska [12]. Wszystkim przywódcom centralnym, obecnym na konferencji, nakazano zająć stanowisko w tej sprawie; kilka osób, które odważyło się wyrazić odmienne opinie zostało nazwanych anty-partyjnym blokiem Peng Dehuai. Podczas Rewolucji Kulturalnej kadry weteranów w Komitecie Centralnym KPCh były karane jedne po drugich, chociaż wszyscy z nich poddali się bez podejmowania walki. Któż ważyłby się odezwać jednym słowem przeciwko Mao? KPCh zawsze kładła nacisk na żelazną dyscyplinę, lojalność wobec Partii i zasady organizacyjne, wymagając absolutnego posłuszeństwa przywódcy hierarchii. Tego rodzaju natura Partii zakorzeniła się w procesie ciągłych walk politycznych.

W czasie Rewolucji Kulturalnej Li Lisan, kiedyś przywódca KPCh, został doprowadzony do granic swej wytrzymałości. W wieku 68 lat był przesłuchiwany średnio 7 razy w miesiącu. Jego żona, Li Sha była traktowana jako „sowiecki szpieg rewizjonistyczny” i została zamknięta w więzieniu; jej dalsze losy pozostały nieznane. Nie mając żadnego innego wyboru i będąc w niesłychanej rozpaczli Li popełnił samobójstwo połykając dużą ilość środków nasennych. Przed śmiercią Li Lisan napisał do Mao Zedonga list, prawdziwie oddający „poczucie natury Partii,” według której członek CCP nie waży się poddać, nawet na krawędzi śmierci:

Przewodniczący,

Wkraczam teraz na drogę zdrady wobec Partii przez popełnienie samobójstwa i nie mam nic na usprawiedliwienie swojej zbrodni. Jedynie to, że ja i cała moja rodzina nigdy nie kolaborowaliśmy z wrogimi stanami. Tylko ze względu na tę kwestię, proszę rząd centralny o przeprowadzenie śledztwa i zbadanie faktów i bazując na prawdzie o wyciągnięcie właściwych wniosków...”

Li Lisan

22 czerwca, 1967 [13]

Podczas gdy filozofia walki Mao Zedonga ostatecznie wciągnęła Chiny w niespotykaną wcześniej katastrofę, ten rodzaj politycznej kampanii i walki wewnątrzpartyjnej, którą szerzy się „co siedem, czy osiem lat,” zapewnił KPCh przetrwanie. Za każdym razem, gdy taka kampania miała miejsce, mniejszość ogółu w liczbie około pięciu procent byłaby poddana

prześladowaniom, a pozostałe 95 procent byłoby zmuszone do posłusznego popierania podstawowej linii Partii, tym samym wzmacniając zdolność niszczenia i zwartą siłę organizacji Partii. Walki eliminowały również tych „chwiejnych” członków Partii, którzy nie byli chętni do zrezygnowania ze swoich sumień i atakowały każdą siłę, która ośmieliła się oprzeć. Poprzez ten mechanizm walki członkowie KPCh, którzy mają największą żądzę walki i przodują w stosowaniu bandyckich metod, zdobyli władzę. Wszyscy przywódcy kultu KPCh są nieustraszonymi ludźmi, bogatymi w doświadczenia walki i pełnymi partyjnego ducha. Tak brutalna walka daje również tym, którzy jej doświadczyli, „krwawą naukę” i brutalne pranie mózgu. Jednocześnie zasila KPCh nieprzerwanie w energię, dalej wzmacniając jej żądzę walki, zapewniając jej przetrwanie i powstrzymując ją przed staniem się umiarkowaną grupą, która poddaje się w walce.

Ten rodzaj natury Partii wymagany przez KPCh pochodził dokładnie od natury kultu KPCh. Dążąc do zrealizowania swego celu KPCh jest zdecydowana do zerwania ze wszystkimi tradycyjnymi zasadami i używa wszelkich środków, by bez zawahania walczyć z każdą siłą, która jej przeszkadza. W wyniku tego potrzebuje ona szkolić i zniewalać wszystkich jej członków, by stali się nie znającymi sprawiedliwości, bez serca i wiarołomnym narzędziem KPCh. Ta natura KPCh wywodzi się z jej nienawiści wobec ludzkiego społeczeństwa i tradycji, jej złudnej samooceny i jej niesłuchanego egoizmu i pogardy dla życia innych ludzi. W celu osiągnięcia tak zwanego ideału KPCh używa przemocy, by za wszelką cenę zniszczyć świat i wyeliminować wszystkich dysydentów. Tak nikczemny kult spotkałby się z opozycją ze strony sumień ludzkich, więc musi on wyeliminować ludzkie sumienie i życzliwe myśli, by wmówić ludziom swą doktrynę zła. Zatem, by zapewnić swoje przetrwanie, KPCh przede wszystkim musi zniszczyć sumienia ludzkie, życzliwe myśli i standardy moralne, zamieniając ludzi w uległych niewolników i narzędzia. Według logiki KPCh, życie i interesy Partii sytuują się ponad wszystkim; przekraczają nawet zbiorowy interes wszystkich członków Partii, przeto każdy poszczególny jej członek musi być przygotowany do poświęcenia się dla dobra Partii.

Patrząc na historię KPCh, poszczególne osoby, które zachowały stany umysłu tradycyjnych intelektualistów, jak Chen Duxiu i Qu Qiubai, lub które nadal troszczyły się o dobro ludzi, jak Hu Yaobang, czy Zhao Ziyang, lub które są zdecydowane być uczciwymi urzędnikami i naprawdę służyć ludziom tak, jak Zhu Rongji – bez względu na to, jak dużo wnieśli do Partii i bez względu na to, jak pozbawieni byli osobistych ambicji, zostali oni nieuchronnie zlikwidowani, odstawieni na bok, lub ograniczeni przez interes i dyscyplinę Partii.

Ich poczucie natury Partii lub inklinacje wobec Partii, które były pielęgnowane aż do szpiku kości przez długie lata walk, często powodują ustępstwa i poddanie się w krytycznych momentach, ponieważ w ich podświadomości przetrwanie Partii jest najwyższym celem. Raczej poświęciliby samych siebie i przyglądaliby się złym siłom z Partii popełniającym morderstwa, aniżeli stawiliby czoła przetrwaniu Partii swoimi sumiennymi i współczującymi myślami. To jest właśnie rezultat mechanizmu walki KPCh: zmienia on dobrych ludzi w narzędzia, które wykorzystuje i wykorzystuje naturę Partii, by ograniczyć, a nawet wyeliminować w jak największym stopniu ludzkie sumienie. Dziesiątki „walk w szeregach” KPCh spowodowało obalenie ponad dziesięciu przywódców lub mianowanych następców z najwyższego szczebla; żaden z głównych przywódców Partii nie doczekał się dobrego końca. Pomimo, że Mao Zedong był królem przez 43 lata, wkrótce po jego śmierci jego żona i bratanek zostali zamknięci w więzieniu, co zostało przyjęte z aplauzem całej Partii jako wielkie zwycięstwo maoizmu. Czy jest to komedia, czy farsa?

Po zagrabieniu władzy politycznej miały miejsce nieprzerwane kampanie polityczne od bitew wewnątrzpartyjnych do walk poza Partią. Tak było w erze Mao Zedonga i tak nadal jest w post-maoistowskiej erze „reform i otwarcia.” W latach 80-tych, kiedy dopiero co odrobina wolności zaczęła pojawiać się w myśleniu ludzi, KPCh rozpoczęła kampanię „Opozycji wobec Burżuazyjnej Liberalizacji” i zaproponowała „Cztery Podstawowe Zasady” [14] celem utrzymania swego absolutnego przywództwa. W 1989 r., studenci pokojowo domagający się demokracji zostali krwawo stłumieni, ponieważ KPCh nie pozwala na demokratyczne aspiracje. Lata 90-te były świadkami nagłego wzrostu liczby praktykujących Falun Gong wierzących w Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję, którzy spotkali się z ludobójczymi prześladowaniami rozpoczętymi w 1999 r., ponieważ KPCh nie może tolerować ludzkiej natury i życzliwych myśli. Musi ona używać przemocy do zniszczenia ludzkiego sumienia i zapewnienia sobie władzy. Od wkroczenia w XXI wiek, Internet połączył cały świat w jedną całość, ale KPCh wydała ogromne kwoty pieniędzy na założenie blokad w sieci, by zastawiać pułapki na internetowych liberałów, ponieważ KPCh wielce obawia się ludzi swobodnie otrzymujących informacje.

VI. Zwyródnienie kultu zła KPCh

Kult zła KPCh zasadniczo sprawuje władzę, przeciwstawiając się ludzkiej naturze i zasadom niebios. KPCh jest znana ze swej arogancji, poczucia własnej ważności, egoizmu i brutalnych, niepomamowanych czynów. Nieprzerwanie przynosi ona zagładę krajowi i ludziom, ale nigdy nie przyznaje się do swych błędów i nigdy nie przedstawiłaby ludziom swej prawdziwej natury. KPCh nigdy nie wahała się zmieniać swych sloganów i etykiet, postrzeganych przez KPCh jako metody utrzymania kontroli. Zrobi ona wszystko, by utrzymać władzę z całkowitym lekceważeniem moralności, sprawiedliwości i ludzkiego życia.

Instytucjonalizacja i socjalizacja tego kultu zła muszą doprowadzić do jego upadku. W rezultacie centralizacji władzy opinia publiczna została uciszona i wszystkie możliwe mechanizmy monitorowania zostały zniszczone, nie pozostawiając żadnej siły powstrzymującej KPCh przed ześlizgnięciem się w korupcję i rozpadnięciem się.

Dziś KPCh stała się największą na świecie rządzącą „partią sprzeniewierzenia i korupcji.” Według oficjalnych statystyk w Chinach, spośród 20 milionów urzędników, oficerów, czy kadr w Partii lub rządzie, w ciągu ostatnich 20 lat osiem milionów zostało uznanych winnymi korupcji i dyscyplinarnie ukaranych według przepisów Partii lub rządu. Jeśli weźmie się pod uwagę również niezidentyfikowanych skorumpowanych urzędników, to szacuje się, że procent skorumpowanych urzędników Partii i rządu wynosi ponad dwie trzecie całości, a jedynie mała grupa została ujawniona i stała się obiektem śledztwa.

Zabezpieczanie materialnych zysków za pomocą środków korupcji i wymuszenia stało się dziś najmocniej łączącą siłą, przyczyniającą się do jedności KPCh. Skorumpowani urzędnicy wiedzą, że bez KPCh nie miałoby miejsce przyzwalanie na uzyskiwanie osobistych korzyści i jeśli KPCh upadłaby, nie tylko straciliby swoją władzę i stanowisko, ale również przeprowadzone byłoby przeciwko nim śledztwo. W *Gniewie niebios*, powieści demaskującej potajemne interesy urzędników KPCh, autor Chen Fang za pomocą ust Hao Xiangshou wicedyrektora biura komunalnego KPCh odsłonił największy sekret KPCh: „korupcja ustabilizowała naszą polityczną władzę.”

Chińczycy widzą to wyraźnie: „jeśli zwalczymy korupcję, Partia upadnie; jeśli nie zwalczymy korupcji, naród zniszczy.” Jednak KPCh nie zaryzykowałaby własnej zagłady poprzez walkę z korupcją. To, co ona robi, to zabicie kilku skorumpowanych jednostek jako ofiarny grosz dla dobra swojego wizerunku. To przedłuża jej życie na następnych kilka lat kosztem małej liczby skorumpowanych elementów. Dziś jedynymi celami kultu zła KPCh jest utrzymanie swej władzy i unikanie swej śmierci.

W dzisiejszych Chinach etyka i moralność stały się zwyrodniałe nie do rozpoznania. Tandetne produkty, prostytutki, narkotyki, spiskowanie pomiędzy urzędnikami i gangami, zorganizowane syndykaty zbrodni, hazard, przekupstwo – wszędzie panuje wszelkiego rodzaju korupcja. KPCh w dużej mierze ignoruje taki upadek moralności; jednocześnie wielu urzędników z wysokiego szczebla na zapleczu jest szefami wymuszającymi płatną ochronę od tych, którzy się boją. Cai Shaoqing, ekspert Uniwersytetu Nanjing badający mafię i organizacje przestępcze oszacował, że liczba członków przestępczości zorganizowanej w Chinach wynosi przynajmniej jeden milion. Każda ujęta osobistość z syndykatu zawsze ujawniała pewnych zakulisowych skorumpowanych komunistów, będących urzędnikami rządowymi, sędziami lub stróżami prawa.

KPCh obawia się pozyskania przez Chińczyków poczucia sumienia i moralności, więc nie waży się pozwolić ludziom na wierzenie w religie lub na wolność myśli. Wykorzystuje ona całe swe zaplecze do prześladowania dobrych ludzi, którzy mają wiarę, tak jak podziemie chrześcijańskie wierzące w Jezusa i Boga oraz praktykujący Falun Gong dążący do stania się Prawdziwymi, Miłosiernymi i Tolerancyjnymi. KPCh obawia się, że demokracja doprowadziłaby do zakończenia rządów jednej Partii, więc nie śmie zwrócić ludziom politycznej wolności. Szybko reaguje zamykając w więzieniu niezależnych liberałów i aktywistów praw obywatelskich. Daje ona jednak ludziom skrzywioną wolność. Tak długo, jak nie interesujesz się polityką i nie przeciwstawiasz się przywództwu KPCh, możesz zezwolić swoim pragnieniom podążać tam gdzie chcą, nawet jeśli oznacza to robienie złych, nieetycznych rzeczy. W rezultacie KPCh drastycznie rozkłada się a moralność społeczeństwa w Chinach doświadcza alarmująco ostrego chylecia się ku upadkowi.

„Blokowanie drogi do nieba i otwarcie wrót do piekła” najlepiej wyraża jak kult zła, kult KPCh spustoszył dzisiejsze chińskie społeczeństwo.

VII. Przemyślenia na temat rządów zła KPCh

Czym jest Partia Komunistyczna?

To na pozór proste pytanie nie posiada prostej odpowiedzi. Pod pretekstem bycia „dla ludzi” i w przebraniu partii politycznej Partia Komunistyczna w rzeczywistości oszukała miliony ludzi. Nawet nie jest ona partią polityczną w normalnym znaczeniu, ale szkodliwym i złym kultem opętanym przez nikczemnego upióra. Partia Komunistyczna jest żywą istotą, która manifestuje się w tym świecie poprzez organizacje partyjne. To, co prawdziwie włada Partią Komunistyczną, to upiór zła, który na początku w nią wkroczył i to właśnie ten upiór zła określa nikczemną naturę Partii Komunistycznej.

Przywódcy Partii Komunistycznej, zachowując się jak guru sekty, służą jedynie jako

rzecznicy nikczemnego upiora i Partii. Gdy ich wola i cele są w jednej linii z Partią i mogą być przez nią wykorzystani, wtedy zostaną wybrani na przywódców. Ale kiedy już dłużej nie spełniają potrzeb Partii, zostaną bezlitośnie obaleni. Mechanizmy walki Partii zapewniają, że jedynie najbardziej przebiegli, źli i najtwardsi utrzymają swoje stanowiska guru Partii Komunistycznej. Mniej więcej kilkunastu przywódców partyjnych straciło łaskę, co udowadnia prawdę tego argumentu. W rzeczywistości, najwyżsi przywódcy Partii idą po bardzo cienkiej linii. Mogą oni albo oderwać się od linii Partii i pozostawić po sobie w historii dobre imię tak, jak zrobił to Gorbaczow, lub zostać złożonym w ofierze przez Partię tak, jak wielu sekretarzy generalnych Partii.

Celami represji i zniewalania przez Partię są ludzie. Pod rządami Partii ludzie nie mają żadnego prawa, by się jej wyrzec. Przeciwnie, są zmuszani do akceptowania przywództwa Partii i spełniania obowiązku podtrzymania jej. Są również regularnie poddawani, jak w sektach, praniu mózgu pod groźbą bezwzględnego traktowania ze strony Partii. KPCh zmusza cały naród do wierzenia i podtrzymywania tego kultu zła. Rzadko widuje się to dziś na świecie, ale my rozpoznaliśmy niezrównane zdolności KPCh do takiego ucisku.

Członkowie partyjni są masą fizyczną użytą do wypełnienia ciała Partii. Wielu spośród nich jest uczciwymi i porządnymi ludźmi i nawet mogą mieć nawet pewne osiągnięcia w życiu publicznym. Takich właśnie ludzi KPCh lubi rekrutować, gdyż ich reputacja i kompetencja może być użyta, by służyć Partii. Wielu innych, pragnąc być urzędnikami o wyższym statusie socjalnym, będzie ciężko pracować, by wstąpić do Partii, wspomagając zło swoimi czynami. Są również tacy, którzy decydują się na przystąpienie do Partii, ponieważ chcą osiągnąć coś w życiu i zorientowali się, że pod rządami komunistów nie dokonają tego, jeśli nie wstąpią do Partii. Niektórzy wstąpili do Partii, ponieważ chcieli przyznania mieszkania lub po prostu chcieli poprawić swój wizerunek. Pośród dziesiątków milionów członków Partii są zarówno dobrzy jak i źli ludzie. Bez względu na swoje motywy, jak tylko ktoś przysięgnie swoją lojalność przed sztandarem Partii, z ochotą lub nie, oznacza to, że dobrowolnie oddał się Partii. Następnie taka osoba przejdzie przez proces prania mózgu poprzez uczestniczenie w cotygodniowych studiach politycznych. Znaczącej liczbie członków Partii pozostanie niewiele lub wcale własnych myśli i w wyniku partyjnej indoktrynacji będą oni łatwo kontrolowani przez zły upiór władający ciałem KPCh. Ci ludzie będą funkcjonować wewnątrz Partii, jak komórki ciała ludzkiego nieprzerwanie pracując na rzecz istnienia tej Partii, mimo tego, że oni sami również stanowią część populacji zniewolonej przez Partię. Jeszcze smutniejsze jest to, że gdy narzucone zostanie im przez Partię niewolnictwo, bardzo ciężko jest je później zdjąć. Jak tylko pokażą swoją ludzką stronę, będą wyeliminowani lub prześladowani. Nie można wypisać się samemu z Partii, nawet jeśli się tego chce, gdyż Partia ma swoją politykę: wejście – tak, wyjście – już nie i postrzegalaby taką osobę jako zdrajcę. To dlatego ludzie często pokazują podwójną naturę: w ich życiu politycznym naturę Partii Komunistycznej, a w ich życiu codziennym naturę ludzką.

Kadry Partii są grupą, która utrzymuje władzę wśród członków Partii. Mimo, że mogą one dokonywać wyboru pomiędzy dobrem a złem i podejmować w specyficznych okolicznościach własne decyzje, to w określonym czasie i w określonych wydarzeniach, muszą jako całość podążać za wolą Partii. Rozkaz brzmi „cała Partia jest posłuszna Komitetowi Centralnemu.” Kadry Partii są przywódcami na różnych szczeblach; są kręgosłupem Partii. Oni są zaledwie narzędziami w ręku Partii. Oni również zostali oszukani, wykorzystani i złożeni w ofierze w czasie przeszłych ruchów politycznych. Podstawowym kryterium KPCh jest sprawdzenie, czy podążasz za odpowiednim guru i czy jesteś szczerzy w

swoim oddaniu.

Dlaczego ludzie pozostają nieświadomi?

KPCh zachowywała się występnie i niegodziwie w ciągu swojego ponad 50-cio letniego okresu rządzenia Chinami. Ale dlaczego Chińczykom brakuje rzeczywistego zrozumienia złej natury KPCh? Czy dlatego, że Chińczycy są głupi? Nie. Chińczycy stanowią jeden z najmądrzejszych narodów na świecie i szczycą się bogatą tradycyjną kulturą i dziedzictwem 5 000 lat historii. Mimo to, naród chiński nadal żyje pod rządami KPCh i całkowicie boi się wyrażenia swojego niezadowolenia. Klucz do tego leży w kontrolowaniu umysłów praktykowanym przez KPCh.

Jeśli Chińczycy cieszyliby się wolnością swobodnego wyrażania się i mogli otwarcie przedyskutować zasługi i przewinienia KPCh, możemy sobie wyobrazić, że Chińczycy już dawno przejrzeliby naturę zła KPCh i uwolnili się spod jej wpływu. Na nieszczęście, Chińczycy stracili wolność wyrażania się ponad pół wieku temu wraz z nadejściem władzy KPCh. Celem stojącym za prześladowaniami prawicowców pośród intelektualistów w 1957 r. było ograniczenie wolności wypowiedzi i kontrolowanie umysłów ludzi. W społeczeństwie, w którym brakuje tak podstawowych wolności, większość młodych ludzi, którzy całym sercem studiowali dzieła Marksa i Engelsa podczas Rewolucji Kulturalnej, zostało na ironię nazwanymi „kliką anty-partyjną”, wskutek czego są prześladowani. Nie istnieje coś takiego, jak dyskusje na temat racji czy pomyłek KPCh.

Niewielu Chińczyków odważyłoby się nawet pomyśleć, by nazwać KPCh kultem zła. Jednak, gdy postawiono takie stwierdzenie, tym którzy żyli w Chinach, nie trudno jest znaleźć mocne dowody popierające ten argument, zarówno z ich własnych doświadczeń, jak i doświadczeń ich krewnych i przyjaciół.

Chińczycy nie tylko zostali pozbawieni wolności myśli, ale również poddani zostali indoktrynacji nauk i kultury partyjnej. Wskutek tego, wszystko co ludzie mogli zawsze słyszeć, to były pochwały pod adresem Partii i ich umysły zostały pozbawione jakichkolwiek myśli różnych od tych wzmacniających KPCh. Weźmy masakrę na placu Tiananmen jako przykład. Kiedy rozpoczęto strzelać w dniu 4 czerwca 1989 r., wielu ludzi instynktownie schowało się w krzakach. Kilka chwil później, pomimo ryzyka, wyszli oni z ukrycia i zaśpiewali razem „Międzynarodówkę.” Chińczycy byli rzeczywiście odważni, niewinni i godni szacunku, ale dlaczego śpiewali „Międzynarodówkę,” hymn komunistów, jednocześnie opierając się śmierci z rąk komunistów? Przyczyna jest prosta. Wykształceni w kulturze Partii, wszystko, co ci żałośni ludzie znali, to komunizm. Ci na placu Tiananmen nie znali żadnych innych pieśni poza „Międzynarodówką” i kilkoma innymi pieśniami wielbiącymi Partię Komunistyczną.

Jakie jest wyjście z tej sytuacji?

KPCh zmierza do swej całkowitej zagłady. Smutne jest to, że przed swą śmiercią nadal próbuje ona związać swój los z narodem chińskim.

Konająca KPCh już widocznie słabnie i jej kontrola nad umysłami ludzi rozluźnia się. Wraz z postępem telekomunikacji i Internetu, coraz trudniej jest kontrolować informacje i tłumić swobodne wyrażanie się. W miarę, jak skorumpowani urzędnicy w coraz większym stopniu ograbiają i represjonują ludzi, społeczeństwo zaczyna przebudzać się z iluzji na temat KPCh i wielu ludzi zaczęło praktykować obywatelskie nieposłuszeństwo. KPCh nie

tylko nie zdołała osiągnąć celu zwiększenia ideologicznej kontroli swymi prześladowaniami wobec Falun Gong, ale także osłabiła samą siebie, jednocześnie ukazując swoją bezwzględność. Ten dogodny moment pozwolił ludziom na ponowne rozważenie kwestii KPCh, torując drogę narodowi chińskiemu do uwolnienia się od ideologicznego niewolnictwa i do całkowitego zerwania z kontrolą nikczemnego upiora komunizmu.

Żyjąc przez 50 lat pod rządami zła KPCh, Chińczycy nie potrzebują brutalnej rewolucji; raczej potrzebują oni uwolnienia swoich dusz. Może to zostać osiągnięte poprzez samopomoc, a pierwszym krokiem w kierunku tego celu jest stanie się świadomym złej natury KPCh.

Nadejdzie dzień, kiedy ludzie odrzucą na bok organizacje Partii, które przyczepiły się do aparatu państwowego, co pozwoli systemowi społecznemu, wspieranemu siłami rdzenia narodu, funkcjonować niezależnie. Wraz z odejściem dyktatorskich organizacji Partii, wydajność rządu polepszy się i wzmocni. i ten dzień jest już tuż, tuż. Faktem jest, że w latach 80-tych reformatorzy wewnątrz Partii obstawiali przy pomysłu „oddzielenia Partii od rządu,” celem wykluczenia Partii z rządu. Wysiłki reform, wypływające z wewnątrz Partii, okazały się być niedostateczne i nieudane, ponieważ ideologia „absolutnego przywództwa Partii” nie została całkowicie odrzucona.

Natura Partii jest niezbędnym środowiskiem dla przetrwania komunistycznego kultu zła. Usunięcie z ludzkich umysłów opętania KPCh może okazać się trudniejsze od oczyszczenia administracji państwowej owładniętej przez KPCh, ale takie usunięcie jest jedynym sposobem do prawdziwego wykorzenia zła komunizmu. Może to zostać osiągnięte jedynie poprzez wysiłki samych Chińczyków. Z prawymi umysłami i naturą ludzką przywróconą do oryginalnego stanu, społeczność odzyskałaby swą moralność i odniosłaby sukces w przemianie w uczciwe nie-komunistyczne społeczeństwo. Lek na to zło leży w rozpoznaniu natury i szkodliwości nikczemnego upiora i wyeliminowaniu go z ludzkich umysłów oraz wyrzucenia go do stopnia, by nie miał się gdzie schować. Partia Komunistyczna kładzie nacisk na kontrolę ideologiczną, ponieważ prócz ideologii nie posiada już niczego. Ta ideologia rozproszy się, kiedy wszyscy Chińczycy w swych umysłach odrzucą komunistyczny fałsz, aktywnie zetrą kulturę Partii i pozbędą się mentalności i życia pod wpływem komunistycznego kultu zła. Gdy ludzie będą się sami ocalać, Partia się rozpadnie.

Narody rządzone przez komunistów są kojarzone z biedą, totalitaryzmem i prześladowaniami. Pozostało już bardzo niewiele takich narodów, jak Chiny, Północna Korea, Wietnam i Kuba. Ich dni są policzone.

Z mądrością Chińczyków, inspirowaną historyczną sławą chińskiego narodu, Chiny uwolnione od owładnięcia złem komunizmu będą obiecującym narodem.

Zakończenie

KPCh nie wierzy już dłużej w komunizm. Jej dusza umarła, ale pozostał jej cień. Odziedziczyła ona jedynie „skórę” komunizmu, ale nadal manifestuje ona naturę kultu zła: arogancję, próżność, egoizm i oddawanie się swawolnemu niszcycielstwu. KPCh odziedziczyła komunistyczne zaprzeczenie praw niebios i jej odrzucenie ludzkiej natury pozostaje niezmienione.

Dziś KPCh kontynuuje rządzenie Chinami z pomocą doprowadzonej do perfekcji przez

lata metody walki, używając jej zwartego systemu organizacyjnego wraz z rządzącą formą „owładnięcia Partią,” jak również propagandą zła, która funkcjonuje jak religia państwowa. Sześć cech Partii Komunistycznej wcześniej zarysowanych zdecydowanie umieszcza dzisiejszą KPCh w obrębie definicji „sekty” czy „kultu zła;” nie czyni ona żadnego dobra, jedynie zło.

Jako, że staje ona w obliczu śmierci, ten komunistyczny kult zła przyspiesza tempo swej korupcji i zwyrodnienia. Najbardziej martwi to, że uparcie pociągają oni za sobą chiński naród w otchłanie korupcji i upodlenia.

Chińcy muszą sami sobie pomóc; muszą się obudzić i muszą otrząsnąć się z KPCh.

Przypisy:

[1] „Lampart zginął, ale jego skóra nadal pozostaje” pochodzi z starożytnej chińskiej księgi przepowiedni, *Wiersz o rozkwitającej śliwie* autorstwa Shao Yong (1011 – 1077 r.). Lampart odnosi się do geograficznego terytorium było Związku Radzieckiego, który w rzeczywistości przypomina kształtem biegnącego lamparta. Wraz z upadkiem byłego Związku Radzieckiego, esencja systemu komunistycznego rozpadła się, pozostawiając jedynie „skórę” (kształt), który odziedziczyła Komunistyczna Partia Chin.

[2] Konstytucja Chińskiej Republiki Ludowej (przetłumaczone z oryginalnego tłumaczenia na język angielski, 1999 r.)

[3] Incydent „Korpusu AB” odnosi się do operacji „Korpus Anty-Bolszewicki” w 1930 r., kiedy Mao rozkazał zabicie tysięcy członków Partii, żołnierzy Armii Czerwonej i niewinnych cywilów na terenie Prowincji Jiangxi, próbując utwierdzić swą władzę na obszarach kontrolowanych przez KPCh.

[4] Źródło: „Raport z dochodzenia w sprawie ruchu chłopskiego w Hunan” autorstwa Mao (1927 r.)

[5] Góra Tai (Taishan) jest pierwszą z pięciu sławnych gór w Prowincji Shandong w Chinach. Od 1987 r. jest ona zaliczana przez ONZ do miejsc dziedzictwa światowego.

[6] Kampania Włączania Ziemi nawiązuje do ciemnej strony reform ekonomicznych w Chinach. Podobnie jak w rewolucji przemysłowej w Anglii (1760 – 1850 r.), ziemie rolnicze w dzisiejszych Chinach zostały wydzielone do stworzenia na nich różnych stref ekonomicznych na wszystkich szczeblach (okręgowym, miejskim, prowincjonalnym i państwowym). W wyniku włączania ziemi, rolnicy chińscy tracą swą ziemię. W miastach mieszkańców starszych dzielnic miast i miasteczek często zmusza się do przeniesienia tak, by zwolnić miejsce na rozwój handlowy przy minimalnych odszkodowaniach dla mieszkańców. Więcej informacji jest dostępne na:

<http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>.

[7] Lin Zhao, studentka dziennikarstwa na Uniwersytecie Pekijskim, w 1957 r. została zaklasyfikowana jako prawicowiec za niezależne myślenie i głośne krytykowanie ruchu komunistycznego. Została oskarżona o spisek obalenia dyktatury demokracji ludowej i aresztowana w 1960 r. W 1962 r. została skazana na 20 lat więzienia. Dnia 29 kwietnia 1968 r. została zabita przez KPCh jako kontrrewolucjonistka.

Zhang Zhixin była intelektualistką, którą torturowano aż do śmierci przez KPCh podczas Wielkiej Rewolucji Kulturalnej za krytykowanie porażki Mao podczas Wielkiego Skoku i za głośne mówienie prawdy. Strażnicy więzienni wielokrotnie rozbierali ją do naga,

skuwali ręce za plecami i wrzucali ją do męskich cel pozwalając więźniom gwałcić ją zbiorowo, aż popadła w obłąkanie. Strażnicy obawiali się, że podczas egzekucji będzie protestowała, wykrzykując slogany, więc przed egzekucją rozcięli jej gardło.

[8] „Rewolucja Lutowa” odnosi się do rosyjskiej rewolucji burżuazyjnej w marcu 1917 r., która odebrała tron carowi.

[9] Rewolucja Październikowa, znana również jako Rewolucja Bolszewicka, poprowadzona została przez Lenina i miała miejsce w październiku 1917 r. W czasie rewolucji wymordowano rewolucjonistów z klasy kapitalistów, którzy obalili cara, tym samym zdławiono rosyjską rewolucję burżuazyjną.

[10] Zarówno „Incydent Mari” i „Masakra 12 kwietnia” odnoszą się do ataków Kuomintangu na KPCh. „Incydent Mari” miał miejsce dnia 21 maja 1927 r. w mieście Changsha w prowincji Hunan. „Masakra 12 kwietnia” miała miejsce 12 kwietnia 1927 r. w Shanghaju. W obu przypadkach, niektórzy członkowie KPCh i aktywiści pro-KPCh zostali zaatakowani, zaaresztowani i zabici.

[11] Liu Di, oficer polityczny 20-tej Armii Czerwonej, który został oskarżony o przynależność do „Korpusu AB,” poprowadził bunt w Futian, oskarżając Li Shaojiu o to, że był kontrrewolucjonistą. Przejęto wtedy kontrolę nad miastem Futian i uwolniono ponad 100 przetrzymywanych za przynależenie do „Korpusu AB” i wykrzykiwano slogany „Koniec z Mao Zedongiem.”

[12] Peng Dehuai (1898-1974 r.): Komunistyczny generał Chin i przywódca polityczny. Peng był naczelnym dowódcą na wojnie w Korei, wicepremierem Rady Państwa, członkiem Politbiura i Ministrem Obrony od 1954 do 1959 r. Został usunięty ze stanowiska po nie zgodzeniu się z lewicowym podejściem Mao na Plenum KPCh w Lushan w 1959 r.

[13] Źródło: „Li Lisan: Osoba, dla której miały miejsce cztery uroczystości upamiętniające.”

[14] Cztery zasady to: ścieżka socjalistyczna, dyktatura proletariatu, przywództwo KPCh, marksizm-leninizm i myśl Mao Zedonga.